

Eventyr For Alle

A detailed black and white illustration of a fox's head, facing right, with its mouth slightly open as if speaking or breathing. The fox has a thick, textured coat and pointed ears.

Vesle Åse Gåsepике

Asbjørnsen & Moe

Vesle Åse Gåsepике

Det var en gang en konge, som hadde så mange gjess at han måtte ha ei jente bare til å gjete dem. Hun hette Åse, og så kalte de henne Åse Gåsepике.

Nå var det en kongssønn fra England som skulle ut og fri. Han satte Åse seg i veien for.

«Sitter du der, du vesle Åse?» sa kongssønnen.

«Ja, jeg sitter her og setter bot på bot og lapp på lapp, jeg venter kongssønnen fra England i dag», sa vesle Åse.

«Han kan ikke du vente å få», sa prinsen.

«Jo, skal jeg ha ham, så får jeg ham nok», sa vesle Åse.

Det ble nå sendt malere til alle land og riker, som skulle lage bilder av de vakreste prinsessene. Dem ville prinsen ha å velge imellom. En av dem likte han så godt at han reiste etter henne, og ville gifte seg med henne, og han var både glad og lykkelig fordi han hadde fått henne til kjæreste. Men så hadde prinsen en stein med seg, som han la fremmenfor senga si, og den visste alle ting. Og da prinsessa kom, så sa Åse Gåsepике til henne, at hvis hun hadde hatt noen kjæreste før, eller hun ikke visste om hun var fri for noe hun ikke ville prinsen skulle vite, så måtte hun ikke stige over den steinen han hadde foran senga si, «for den sier ham allting om deg», sa hun.

Da prinsessa hørte det ble det sorg på henne, kan du vite. Men så fant hun på å be Åse, om hun ville gå isteden for henne og legge seg med prinsen om kvelden, og når han så hadde sovna, skulle de bytte om igjen, så han hadde den rette hos seg når det ble lyst om morgenen.

Det gjorde de.

Da Åse Gåsepике kom og trådde på steinen, så spurte

prinsen: «Hvem er det som stiger i min seng?»

«Ren og skjær jomfru!» sa steinen, og så la de seg til å sove. Men da det led på natta, kom prinsessa og la seg istedenfor Åse.

Om morgenen da de skulle stå opp, spurte prinsen steinen igjen: «Hvem er det som stiger av min seng?»

«En som har hatt tre kjæresten», sa steinen.

Da prinsen hørte det ville han ikke ha henne, det kan en nok vite, og så sendte han henne hjem igjen, og tok seg en annen kjæreste isteden.

Da han skulle besøke henne, hadde vesle Åse Gåsepике satt seg i veien for ham igjen.

«Sitter du der, du vesle Åse Gåsepике», sa prinsen.

«Ja, jeg sitter her og setter bot på bot, og lapp på lapp, for jeg venter kongssønnen fra England i dag», sa Åse.

«Å, han kan ikke du vente å få», sa kongssønnen.

«Jo, skal jeg ha ham, så får jeg ham nok», mente Åse.

Med den prinsessa gikk det på akkurat samme måte som med den første, på det nær, at da hun stod opp om morgenen sa steinen at hun hadde hatt seks. Så ville prinsen ikke ha henne heller, og jagde henne sin vei. Men enda en gang syntes han da han fikk prøve, om han ikke skulle kunne finne en som var ren og skjær. Han lette da vidt og bredt igjen i mange land, til han fant en han kunne like.

Men da han skulle til henne, så hadde Åse Gåsepике satt seg i veien for ham igjen.

«Sitter du der, du vesle Åse Gåsepике?» sa prinsen.

«Ja, jeg sitter her og setter bot på bot og lapp på lapp, for jeg venter kongssønnen fra England i dag», sa Åse.

«Han kan ikke du vente å få», sa prinsen.

«Å jo, skal jeg ha ham, så får jeg ham nok», sa vesle Åse.

Da prinsessa kom, så sa Åse Gåsepике til henne slik som til

begge de andre, at hvis hun hadde hatt noen kjæreste eller det var noe annet som hun ikke ville prinsen skulle vite, så måtte hun ikke trå på den steinen som prinsen hadde foran senga si, «for den sier ham allting», sa hun.

Prinsessa ble ille ved da hun hørte det, men så var hun like så listig som begge de andre, og bad Åse om hun ville gå isteden for henne og legge seg med prinsen om kvelden, og når han hadde sovna skulle de bytte om, så han hadde den rette hos seg når det ble lyst om morgenen.

Det gjorde de.

Da vesle Åse Gåsepике kom og trådde på steinen, så spurte prinsen: «Hvem er det som stiger i min seng?»

«Ren og skjær jomfru!» sa steinen, og så la de seg.

Ut på natta satte prinsen en ring på fingeren til Åse, og den var så trang at hun ikke kunne få den av seg igjen, for prinsen kunne nok skjønne at det ikke gikk riktig til, og så ville han ha et merke han kunne kjenne igjen den på som var den rette. Da prinsen hadde sovna, kom prinsessa og jagde Åse ned til gåsestien igjen, og la seg selv på rommet hennes.

Om morgenen da de skulle stå opp, spurte prinsen: «Hvem er det som stiger av min seng?»

«En som har hatt ni», sa steinen, og da prinsen hørte det, ble han så sint at han jagde henne straks på timen, og så spurte han steinen hvordan det kunne henge sammen med disse prinsessene som hadde steget på steinen, for det kunne han ikke skjønne, sa han. Steinen fortalte da hvordan det hadde gått til, at de hadde narret ham og sendt Åse Gåsepике istedenfor seg. Det ville prinsen ha greie på. Han gikk ned til henne der hun satt og gjette gjessene sine, for han ville se om hun også hadde ringen. *Har hun den, så er det best å ta henne til dronning*, tenkte han. Da han kom ned dit, så han med en gang at hun hadde bundet ei fille om den ene

fingeren sin, og så spurte han hvorfor hun hadde gjort det.

«Å, jeg har skåret meg så stygt», sa vesle Åse Gåsepике.

Så ville han se på fingeren, men Åse ville ikke ta av filla. Så tok prinsen fatt i fingeren, men Åse hun ville dra den til seg igjen. Dermed gikk filla av, og han kjente igjen ringen sin. Så tok han henne med seg til kongsgården og ga henne fullt opp av stas og gilde klær, og siden holdt de bryllup. Og på det viset fikk vesle Åse Gåsepике kongssønnen av England likevel hun, bare fordi hun skulle ha ham.

Ordforklaringer

- **bot:** lapp, tøyestykke man legger over hull og skader
- **gild:** flott, staselig

Eventyr For Alle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

Norsk folkeeventyr fra samlingene til Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885),
Jørgen Moe (1813-1882) og Moltke Moe (1859-1913).
(Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: [Norske huldreeventyr og norske folkeeventyr. Bind II, 1914 \(nb.no\)](#)
(Offentlig eiendom - public domain)

Teksten er redigert av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative
Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0
Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk
<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Otto Sinding (1842-1909)

Kilde: [Norske Folke- og Huldre-Eventyr i Udvalg, 1879 \(nb.no\)](#)

Dette arbeidet er fri for kjente
opphavsrettsrestriksjoner.